Türkiye'nin gereksinimi partidir!
Yıl:18 Sayı:429

İŞÇİNİN SESİ

8.Kongre ile ileri
Haziran 1992

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİNİ KARKEREN HEMU WELATAN YEKBINI BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİNİ KARKEREN HEMU WELATAN YEKBINI BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİNİ KARKEREN HEMU WELATAN YEKBINI

DUYURU

TKP'NİN 8. OLAĞAN KONGRESİ TOPLANDI

Türkiye Komünist partisi'in 8. olağan kongresi, 1991 yılında yapılan 7. Kongre uyarınca öne alınarak toplandı.

Tüzüğümüz gereğince en geç Nisan 1991'de toplanması gereken 7.Kongre'nin kararı, 8. Kongre delegelerinin esas olarak 7.Kongre'ye katılma hakkı kazanmış delegelerle toplanmasını karar altına almıştı. Bu karar, iki kongre arasında delegelerden ayrılma ya da çıkartılma durumu olursa yerlerine yeni delege seçilmesini, üye artışı olan yerlerde bu durumun delege sayılarında da yansımasını kapsamıştı.

7. Kongre delegelerine oranla %14.3 artan delege sayısı ile toplanan 8.Kongre Enternasyonal marşı ile açıldı. Başkanlık Divanı seçimi ardından Kongre İç Tüzüğü ve Kimlik Komisyonu raporu okundu. 8. Kongre için bölge komiteleri ve merkez büroları delegelerinin tüzüğe uygunluğunu ve geçerliliğini denetleyen Kimlik Komisyonu raporu oybirliği ile onaylandı.

Kongre, çağrılı delegelerin durumunu görüştü ve çağrılı delegelerin de oy hakkına sahip olmasını oybirliği ile karar altına aldı.

Karar tasarıları için komisyonlar ve bu komisyonlarda çalışma yapacak yoldaşlar saptandı. Kongre sürecinde gündeme uyarlı olarak bu komisyonlar çalışma yaparak tasarıları kongreye sundular. Bu tasarılar üzerinde kongre kararları alındı.

8. Kongre, partinin en üst organı olarak kendine yapılan başvuruları değerlendirdi ve karara bağladı.

8. Kongre, parti program ve tüzüğünde eskiyen yanlarını ya da değişiklik isteyen yanlarını görüşerek yeni program ve tüzük kabul etti.

Toplam 25 oturum yapan kongre, TKP Marşı okunarak kapandı.

8. Kongre, Genel Sekreterliğe oybirliği ile Veli Dursun yoldaşı seçti. Görevini tamamlayan Merkez Komitesi'nin Kongre'ye sunduğu adaylar oyçokluğu ile Merkez Komitesi'ne seçildiler.

Kongre, partimizin ortamın getirdiği çürümenin uzağında durmaya hem kararı, hem enerjisi olduğunu gösterdi. 8. Kongre hem partimizi ilerletecek kararlar aldı, hem de kendisi büyük bir okul işlevi gördü.

Şimdi kongre kararları ile tüm yoldaşlarımızın canla başla işe yüklenme zamanıdır. Kongre kararlarını eyleme dönüştürürsek, gelecek kongreye de, gelecek yıllara da farklı gireceğiz.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfı ve onun öncüsü TKP!

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

8. KONGRE

YENİ DÖNEM PARTİ ÇALIŞMASI ÜZERİNE KARAR

Sosyalist ülkelerinin çözülüşü ve Sovyetler Birliği'nde karşı- devrimin gelişimiyle birlikte dünya çapında gericilik dönemi açıkça görülmeye başladı. Partimiz Sovyetler'deki karşıdevrime karşı zamanında ve doğru tutum aldı. Bu gelişmelerin bölgede ve ülkemizde sınıf savaşına etkileri üzerine yaptığı değerlendirmenin doğruluğu, sonraki gelişmelerle kanıtlandı.

Uzun dönemde sağa kayışı durduracak temel etken, dünya ekonomisindeki bunalımdır. Bu bunalım, dünya işçi hareketinin büyük darbe yediği, moral gücünün zayıfladığı bugünkü ortamda şimdilik sağ eğilimleri güçlendiriyor.

Sağa kayış, milliyetçilik Türkiye'de de azıyor. Bir yanda Türk milliyetçiliği "Orta Asya" özlemleriyle gemi azıya alırken, öte yanda Kürt hareketlerinde burjuva milliyetçi görüşler ağırlık kazandı. Sendikal harekete ve genel olarak emeğe karşı yoğun bir saldırı başladı. Reformist sol ideolojik ve örgütsel olarak çöktü. Militan küçük-burjuva solda Marksizmden iyice uzaklaşma süreci, hızlı bir erozyon yaşanıyor.

Türkiye devrimci hareketi kanıyor. Üç belirgin özellik var: Kadro kaybediyor, sempatizan halkaları daralıyor, yığınlar çevresinden uzaklaşıyor, Kalan kadrolarda da moralsizlik yayılıyor.

TKP de bu ortamın dışında değildir. Kendimize özgü bazı koşullarımız ve bu koşulların getirdiği bazı farklar var. Ama kaçınılmaz benzerliğimiz de var.

Kadro kaybetme TKP'de öteki örgütler kadar hızlı değildir. Bunun çeşitli nedenleri olabilir. Onlar kadar büyük yanlışlar içinde değiliz. Ya da zaten onlar kadar büyük değildik. Her ne ise, ama kadro kaybı öteki örgütlere oranla yavaştır ve de üye sayımız hatta minimal bir artış gösteriyor. Yalnız bu durağan bir duruma işaret etmiyor. Önemli bir yenilenmeyi gösteriyor.

Parti kadrolarına bunun getirdiği önemli bir zaaf var: Bilinç düzeyi düşüyor. Gidenler eski, gelenler yeni partili. Komünist partisi içinde yaşlanmadan bazı şeylerin anlaşılması kolay değil. Onun için kadromuzda bir artış var ama bilinç ortalamasında düşüş var.

İkinci özelliğe bakarsak, ki devrimci hareketin genelinden büyük bir farkla ayrıldığımız noktadır, partimizin yığın tabanı genişliyor. Bu zor dönemde her yerde sempatizan çevremiz genişliyor. Bunda Aleviliğin büyük katkısı var. Kürt sorununda aldığımız tutumun katkısı var. Türk-İş ve sendikal birlik konusundaki tutumumuzun ve devrimci hareketin ne olması gerektiği konusundaki tutumumuzun payı var.

Devrimci hareketle en çok benzeştiğimiz nokta, kadroların bir bölümünde coşkusuz, bürokrat türü çalışma, disiplin eksikliği, gevşeklik, yani bir anlamda moralsizlik var.

Öte yandan, Türkiye ve dünyanın durumu bize, partimizi toparlamamız için yeterince zaman veriyor. Bu zamanı iyi kullanabilirsek, günü geldiğinde değerlendirilmesi gereken yerlere bugünden ulaşmak üzere çalışabilirsek büyük bir kazançla çıkarız.

Kararlı insanlar için mücadelenin yolları tükenmez, yaşam her zaman yeni yollar getirir. Ancak önemli olan, partinin bir savaşım silahı olarak yürümesidir. Kongremiz, önümüzdeki dönemde parti içinde ***çürüme eğilimlerine karşı savaş*** açmayı kararlaştırmıştır.

Önümüzdeki dönemde, sınıf savaşının dünyasal koşullarının dayattığı sorunlara yanıt getiren bir ideolojik çalışma, merkez organlar ekseninde ve legal odaklarda yoğunlaşmış bir örgüt çalışması ile bütünleşmelidir. Sendikal savaşımda yoğunlaşmış, Alevilikle bütünleşmiş ve militanca bir demokrasi kavgası veren örgüt çalışması, bu zor dönemi başarıyla geçirmeyi sağlayacaktır.

PARTİ ÖRGÜTLERİNİ KURUMSALLAŞTIRMA

Parti örgütlerinin çalışmalarını daha yakından ve yerinde yönlendirme ve denetleme sağlanacak, yüzyüze görüşmeler artacak, örgüt raporlarını göndermeyen komitelere - sekreterlerine ceza verilecektir. Parti üyelerinin merkezi doğrudan bilgilendirmeleri (yazı, rapor) özendirilecektir.

Gönderilen raporlar ayrıntılı olmalı, parti şemasındaki değişiklikler hemen merkeze bildirilmeli ve merkez herhangi bir durumda parti örgütünü baştan sona toparlayacak bilgilere sahip olmalıdır.

Hücre toplantıları aksamadan ve partinin siyasal çizgisini izleyen bir gündemle yapılmalıdır. Yerel konular bu çerçevede ele alınmalıdır. Mali durum - kesenekler, eğitim - merkez organa haber, yazı vb., yayın satışları, yığın çalışmaları gündemin değişmez maddeleridir.

Her hücrenin işlevi ve belli görev alanı olmalı, hücrede somut görevi olmayan üye kalmamalıdır. Sekreter, hücre üyesinin çalışmasını her an denetleyebilecek bir örgütlenme yapmalıdır. Tüm partilileri legal örtüler altında örgütlemek, döneme uygun biçimdir. Altında yığın bağı olmayan hücre kalmayacaktır.

Yöneticiler örgütün önünde koşacaktır. Yalnız direktif vermekle komünist partisi yöneticisi olunamaz. Bunu yerine getiremeyecek yöneticiler, görevi, daha iyi yapabilecek yoldaşlara gönül rahatlığıyla devretmelidirler.

Komiteler, hücreler üç aylık çalışma planları yapacaklardır. Plansız, hedefsiz çalışma yapılmayacaktır.

Yerel çalışmalar finanse edemediği sürece, merkez bürolar dışında profesyonel kadro ayrılmayacaktır. Olabilen en çok sayıda profesyonel devrimci yaratabilmek için, parti profesyonelliği, yayınlarımızın satışı temeline oturtulacak ve bu uygulama tüm parti örgütlerinde yerleştirilecektir.

PARTİ ÜYESİ VE ÖRGÜTLENME

Parti üye sayısı arttırılacaktır. Sorun deftere yazma değil, komünist partisi üye ölçütlerine ulaştırma sorunudur. Program eğitimi yapmadan, sınavından geçmeden, tüzüğü kabul etmeden parti üyesi olunamaz. Sempatizanlar mutlaka legal odaklarda, pratik içinde sınanmalıdırlar.

Üye bileşiminde işçi ve kadın oranının yükselmesi için bilinçli çaba gösterilmelidir.

Partinin yığın etkisinin olduğu işyeri ve semtlerde örgütlenme, üye kazanma başa alınacaktır.

Semt çalışması yapan partililer çalışma yaptıkları semtlerde oturmalı, hatta o semtte iş bulmaya çalışmalıdırlar.

Her bölgede, görevi yalnızca Aleviler arasında çalışma yapmak olan hücreler kurulmalıdır.

İşçi Muhabir Gurupları yeniden öne çıkarılacaktır. Sempatizanlardan başlayarak tüm yeni ilişkiler, üyeliğe hazırlık okulu olan İMG'lerde örgütlenecek, bunların sayıları arttırılacaktır. İMG'lerin temel görevleri merkez organı satmak, eğitimini yapıp haberle beslemek, partinin yığın çalışmasına katılmaktır.

Tüm parti komiteleri, yığın çalışması açısından bölge, işyeri, yerleşim birimi planları yapacak ve her partilinin ilişki kuracağı yer belli olacaktır. Yığın çalışmasında öne çıkartılacak siyasal, vb. somut konular önceden belirlenecek ve çalışmanın sonuçları toplanacaktır.

Bugün komünistin temel görevi yayın satışlarını düzgün örgütlemektir. Her hücrenin, parti üyesinin yığın çalışmasındaki başarısı, kısa dönemde kaç yayın sattığı ve uzun dönemde kaç üye kazandığıyla ölçülecektir.

PARTİ KÜLTÜRÜ VE PARTİ YAŞAMI

Önümüzdeki dönem parti hattından "anlayış gösterilecek" dönem değildir. Tutumumuz kesin olmalıdır. Kafası karışık, yüreği karışık insanlarla kavga yürümez.

Öte yanda, üzerinde eleştiri getirilen yanlışları hiçbir güç tepeden düzeltemez. Yanlışları düzeltmenin yolu, *önce* kişisel vicdan muhasebesinden geçer. "Görevimi layıkıyla yapıyor muyum?" sorusu sorulmalıdır. *Sonra*, komitelerde açık sözlü, kendine yontmayan, yapıcı, iyileştirici eleştiri-özeleştiri gelir. Yanlışları düzeltme gücü ve yeteneği partilinin kendisindedir.

Verilen sözler *mutlaka* yerine getirilmelidir. Böyle bir zaafın, öteki yoldaşların işini aksatacağı, bazı durumlarda fırsatları kaçırmamıza neden olacağı ve en önemlisi yığınların partiye bakışını olumsuz etkileyeceği akıldan çıkartılmamalıdır.

Kesimciliğe, küçük burjuva yaklaşımlara savaş açmalıyız. Her yoldaş işe kendisinden başlamalıdır.

Örgütlerdeki ataleti kıracağız. İşleri savsaklayan, laubalilik içine giren yoldaşlara "anlayış" gösterilmeyecektir. Eleştiri-özeleştiri komünist partisinin gelişme yasasıdır. Eleştiri kişiliğe değil, tutuma yöneliktir.

Komünist partisi demokratik merkeziyetçidir. Alt organ üst organa, tüm parti kongreye uyar. Parti kararları, dikkatli bir çalışma sonucu ortaya çıkan emek ürünleridir. Kararlar hakkında, ya da herbiri bir kararın sonucunda öne çıkan adımlar ve tutumlar hakkında ileri geri konuşmak parti dokusunu çürütür. Komünist, toplumdaki yozlaşma ve laubaliliği örgütüne taşımaz.

Komitelerin, alınan kararlara rağmen kendi alışıldık yollarından gitmelerine izin verilmeyecek, böyle tutumlar şiddetle eleştirilecek ve kesinlikle kaldırılacaktır. MK kararlarının canla başla uygulanması başarılı parti çalışmasının temel koşuludur. Kararların eleştirisinin yolları da vardır ve açıktır.

Militanlık anlayışındaki yanlış kalıntılar temizlenmelidir. Daha az keskin olmalı, meseleleri daha soğukkanlı çözümlemeliyiz. Yalnızca yığın çizgisinin yakalanması, kesin utkuyu güvence altına alır.

EĞİTİMLER VE YAYINLAR

İdeolojik savaşın temel aracı parti basınıdır. Günümüzün en devrimci görevi parti basınını güçlendirmektir. Bu görev, bir yanıyla yığınlar arasında çalışma ile, bir yanıyla parti eğitimleriyle bağlıdır. Sınıf savaşının tüm alanlarının sorunlarını ele almak, siyasal hattımızı yığınlar içinde yaymak, öne çıkan sorunlar üzerine görüş alışverişinde bulunmak ancak parti basını ile gerçekleşir.

Parti kadroları arasında deneyim ve bilgi farkını kaldırma ve parti kültürünü yükseltme

yönünde adım atmak için en başta parti yayınlarının düzenli eğitimi yapılmalıdırlar. Merkezin parti örgütleriyle görüşmeleri artırılmalıdır. Parti okulu kurumsallaşmalıdır.

Partinin önündeki *ana hedef*, yayınlar temelinde örgütlenme anlayışını ve örgütlenmeyi geliştirmektir.

Bu ana hedefe ulaşmak için parti örgütleri şu görevleri yerine getirmelidirler:

1. Merkez Organlar temelinde eğitim ile parti üyesinde ideolojik ve siyasal anlayışın derinleşmesini sağlamak.

2. Yayın satışını ana alan yapmak. Her yayın satışını bir küçük kampanya biçiminde, komünist ruhla örgütlemek.

3. İşçi ve Alevi semtlerini başa almak. Partileme hedefiyle çalışmak. Temsilci ve muhabir bulmak. İMG'ler kurmak.

4. Yayınları yazı, haber ve materyal ile beslemek.

YIĞIN ÇALIŞMASI

Katıksız komünist ideoloji ile örgütlenmiş bir öncü parti yaratma ve hem de yığınlarla kaynaşma, somut yaşamda çeşitli teorik ve pratik yetersizlikler ve olanaksızlıklardan dolayı dünyanın en zor işi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Böyle bir amaç için komünist partisinin dayanacağı birinci araç onun temel örgütleri, hücreleridir. Hücreler, içinde çalıştıkları toplum kesiminin o günkü durumunu partiye taşıyan en önemli araçlardır. Bu nedenle, hücrelere, "en alt birimler" gözüyle değil, partinin en önemli işlerini yürüten, yığınları kazanmakla yükümlü organlar olarak bakmak, en mükemmel biçimde örgütlemek, çalışmalarını titizlikle izlemek ve denetlemek zorundayız. Parti, yığınları temel örgütleri eliyle kazanır.

Parti merkezi ülke çapında sınıflar, sınıf katmanları için genel istemler, psikoloji ve bilinç belirlemesi yapar. Bu genelin bölgelere ve değişik koşullara dağılımda büyük farklılıklar olacağı için, yığınları yakından tanımak mutlaka her bölge yöneticisinin, her komitenin sorunudur.

Egemen sınıfın siyasetini eleştirmek önemlidir, ama komünistlerin bu gerici çözümlere karşı, mutlaka *pozitif alternatifler* getirme zorunluluğu vardır. Pozitif alternatifler yığınların siyasal bilincini ve devrimci eylemini artırmada bugün geçmişe oranla daha büyük rol oynayacaktır. Partimizin aktif demokrasi programı böyle bir pozitif alternatiftir.

Yığınsal haberleşme araçlarının ve dolayısıyla egemen sınıfın ideolojik saldırısının görülmedik boyutlar aldığı günümüzde, komünist partisinin de ajitasyon ve propagandasını sürekli geliştirmesi gerekmektedir:

1. Ajitasyon ve propagandada temiz ve anlaşılır bir dil kullanılmalıdır. Bu dilin, yığınların o günkü psikolojisini de dikkate alması, onların durumunu olduğu gibi yansıtması gerekir.

2. Toplumun çeşitli kesimlerine yönelik propagandamızda, onların özelliklerini daha iyi tanımamız gerekir.

3. Yığın çalışmasında somut sorunlar üzerine eğilirken bu sorunların genel siyasal karakterini ve sömürü sistemiyle bağını açıklamak, somut gerçekliği mutlaka genelle bağlamak gerekir. Genel fikirleri, ideallerimizi yığınlara ulaştırmak için de *mutlaka somut gerçeklikle bağlamak* gerekir.

Öte yanda, açıklama, ajitasyon-propaganda ne denli iyi örgütlenmiş ve sunulmuş olursa olsun, tek başına yığınların bilincini yükseltmede yeterli değildir. Yığınlar asıl olarak *kendi deneyimlerinden* öğrenir. Propagandamıza ve ajitasyonumuza mutlaka ekonomik haklar, demokrasi ve devrim için somut eylemler eşlik etmelidir. *Komünist partisi eylem örgütüdür.*

Yığın çalışmasında canlı ilişkileri korumak, geliştirmek ve sürekli kılmak zorundayız. Sendikalara düzenli ziyaretler örgütlemeli, mahalle ve semtlerde düzenli ev ziyaretleri yapmalıyız. Getirdiğimiz görüşlere, siyasetimize, belgilerimize sempatizanlardan başlayarak - yığınların gösterdiği tepkiyi sürekli ölçmeli ve parti merkezini hızla bilgilendirmeliyiz.

Komünist partisi yığınlarla canlı ilişkiler kurmak ve geliştirmek istediği için onların olduğu yerde olur. Alevi-işçi mahallelerinde yaşamak, onlarla üzülüp onlarla sevinmek zorundayız.

LEGAL OLANAKLARDAN YARARLANMA

Yasadışılık yığınsallaşmayla geneliyle çelişki içindedir. Öte yanda yasallık da devrimcilikle geneliyle çelişki içindedir. Uzun süre yasal olup da devrimciliğini korumuş bir parti gösterilemez.

Bu çelişkiyi devrimci durum ortamında çözmek zor değildir. Ama öteki dönemlerde çözebilmek çok zordur. Yine de, çözebilmenin tek bir anahtarı vardır: Varolan legal olanaklardan yararlanabilmesi.

Legal çalışmanın *amacı*, komünist partisinin yığınsallaşma sorununu çözmektir. Dolayısıyla legal örgütlenmelerin, komünist partisine olanaklar verdiği ölçüde anlamı vardır.

Burjuva polisine karşı partiyi korumak için konspirasyon önemlidir. Ancak çevresinde yığın bağı olmayan örgütte konspirasyon kalmaz. Ya hiç kimse hiçbir iş yapmaz, ya da herkes herkesi ve herşeyi bilir.

Bugün parti çalışmasının önemli vurgusu, çalışmalarımızı olabildiğince legalleştirmektir. En geniş ölçüde legal dernekleşmelere giderken, olanları çalıştırmalıyız. Derneklerin, kuruluş amaçlarına ve çalıştıkları alanın sorunlarına yönelik çalışmasına özel dikkat göstermeliyiz. Ama bu örgütlenmeler renksiz değil, görüşleriyle ve eylemleriyle TKP kimlikli olmalıdır. Derneği partinin önüne koyan anlayışlara tüm komünistler karşı durmalıdırlar.

Legal çalışma, illegal çalışma mantığı ve yöntemleriyle YÜRÜTÜLEMEZ. İllegal bir iş yapıyormuşçasına legal olanaklardan yararlanılamaz.

MALİ KAYNAK YARATMA

Partimizin gelişmesinin önündeki en büyük engel, gelirlerimizin yapmak istediğimiz işleri *karşılayamamasıdır.*

Parti örgütleri kendi mali sorunlarını çözmeli, böylece merkezin kaynaklarını partiyi ilerletecek başka alanlara yatırmasının olanaklarını artırmalıdırlar. Parti profesyonellikleri bu çerçevede yeniden gözden geçirilmeli, her örgüt kendi profesyonelini yayın satışı temelinde oluşturmalıdır. Mali sorunun siyasal çalışmaya bu kadar üst üste düşen başka bir çözümünü bulmak zordur.

Özveri taarruzlarına tüm örgütler, partililer, sempatizan çevre aktif olarak katılmalıyız. Her partilinin, kollektifin hedefi olmalı ve hedefi aşmaya yönelik bir çalışma yapılmalıdır. Taarruzlar bir emek ve ideoloji eğitimi olarak kullanılmalı, geçmiş taarruzların bilgi ve deneyimi dikkatle değerlendirilmelidir.

***

Bir Alevi deyişi, "gönülsüz ürüyen köpek sürüye kurt getirir" diyor. TKP'nin 8. Kongresi bu deyişin günümüz koşullarında taşıdığı anlamın bilinciyle, çürüme eğilimlerine karşı savaş açmıştır.

Tüm parti örgütleri, merkez organlar temelinde ve çevresinde örgütlenmeyi başa alarak, parti kültüründeki kopuklukları tüm kademelerde gidererek, partinin pozitif alternatiflerini yırtıcı bir yığın çalışmasıyla işçi-Alevi milyonlara sunup onların gönlünü kazanarak, kısacası fabrika ve semtleri TKP'nin kaleleri yaparak, bu savaştan başarıyla çıkacaktır.

MALİ KONU ÜZERİNE KARAR

Son yıllarda yaşadığımız mali krizi ve hâlâ sürmekte olan mali sorunlarımızı ve bunlara getirdiğimiz çözüm yollarını içeren "Mali Konu Üzerine Karar Gerekçesi"ni gözönünde bulunduran 8. Kongre'miz:

1. Tahmini değil bağlayıcı bütçe uygulamasını kalıcılaştırmayı,

2. Bağlayıcı bütçenin sağlıklı olabilmesi için katma bütçe uygulamasının oturtulmasını, bunun gerçekleşmesi için de basın-yayın alanından düzenli ve merkezle uyumlu raporların gelmesinin sağlanmasını,

3. Olağanüstü koşullarda geçebilecek bir kaç ay boyunca parti çalışmalarını minimal düzeyde karşılayabilecek bir mali birikim yaratılmasını,

4. Bütçede giderleri minimumda tutmak amacıyla,

- En başarılı örgütümüzün profesyonel aylığı almadığı gözönünde bulundurularak, merkez bürolar dışında tüm örgütlerde profesyonel aylıklarının kaldırılmasını, tüm örgütlerde profesyonelliğin yayınlarımızın satışı temeline oturtulmasını ve sayısının olabildiğince arttırılmasını,
- Düzenlenecek tüm eylemlerin önceden bütçesinin yapılmasını ve eylemin kendini finanse etmesinin sağlanmasını,

5. Mali kaynakları muhasebe, yönetim ve verimlilik açısından daha sağlıklı denetleyebilmek amacıyla bu alanda çalışanların yetkinleşmesinin sağlanmasını,

6. Mali sorunun komünist bilinçle yakından bağlı olduğu anlayışıyla,

- Tüm birimlerde mali kaynak yaratmak amacıyla yeni projeler yapmayı,
- Bütçe açıklarını hedefli yayın satışlarıyla kapatmayı,
- Mali alanda önümüze koyduğumuz görevlerin başarıyla gerçekleştirilmesi için, bu kararın ruhunu en alt birimlere kadar tüm örgüte taşımayı karar altına alır.

YAYINLAR ÜZERİNE KARAR

YAYIN TEMELİNDE ÖRGÜTLENME

"... Basın siyasal örgütlenmenin çekirdeği ve temelidir." (Lenin)

Partinin merkez organı aynı zamanda propagandacı, ajitatör ve örgütçüdür, partinin ve ileri işçilerin izlemesi gereken doğrultuyu gösteren pusuladır. Parti merkezinden partililere uzanan atardamardır, parti ve yığınlar arasındaki bağdır. Merkez organ, yalnızca güçlü bir partinin inşasına değil, aynı zamanda siyasal, ekonomik ve ideolojik alandaki mücadelenin tümüne hizmet eder.

Parti üyeleri parti yayınlarını özümseyerek okumalı, onları günlük çalışmanın pusulası yapmalıdırlar. Partiyle yığınlar arasındaki bağ, işyerinde, semtte ve okulda *yayın* çevresinde kurulmalıdır.

PARTİ BASININI GÜÇLENDİRMEDE YANLIŞLARI GİDERELİM

Yayınların satışının arttırılması *yalnızca mali açıdan değil, aynı zamanda siyasal açıdan büyük önem taşır.* Fabrika fabrika, semt semt dolaşılarak yayınlara okuyucu kazanılmalıdır.

Yayın dağıtımında görülen aksaklıklarının üstüne, ideolojik anlayışı geliştirmeye yönelik kampanyalar ve somut önlemlerle yürümeliyiz. Tüm parti çalışmasını yayınlar çevresinde kuran bir parti için bu yaşamsal önem taşır.

Günümüzde parti basınını güçlendirmenin en devrimci görev olduğunu kavrayan parti örgütleri ve yoldaşlar, bu alandaki çalışmalarını iyileştirmek için hızla yeni adımlar atmaya başladılar.

Örgüt kültürü ve disiplin açısından, bugün her düzeyde yönetici organ ve yoldaş, yapılan her çalışmanın parti basınına yazılmasını, parti çalışmasının ayrılmaz bir parçası yapmaya özen göstermelidir. Tüm çalışmalar, parti basınını güçlendirme görevi ile birlikte ele alınmak zorundadır.

Yayınların çıkışı ve dağıtımı *hiç* aksamamalı, gecikmemelidir. Okuyucunun partiye olan güveninin sarsılmasına fırsat tanınmamalıdır.

Yayınlar düzenli satılıp gelirleri yerine ulaştırılmadıkça Partinin mali gücü zorlanmaktadır. Bu alanda önlem alınmalıdır. Yayınların harcama kalemleri azaltılmalı, işler rasyonelleştirilmelidir. Temsilcilik ve muhabir sayıları artırılmalıdır.

Her bölgede yayınların profesyonel kadrosunun ücreti ve işletme giderleri satışlardan sağlanmalı ve giderek satışlar tüm giderleri karşılayacak düzeye çıkarılmalıdır.

Parti basınını güçlendirme görevini önümüze koyduğumuz bu dönemde, partinin basınyayın büroları ve yayınevlerinde çalışan yoldaşlara büyük sorumluluklar düşüyor. Bunların başında varolan kaynakları en verimli biçimde kullanmak geliyor.

Parti basını temelinde ve çevresinde örgütlenmenin temel görevimiz olduğu bilinciyle, TKP 8. Kongresi, yayınlarımızın okunmasına, dağıtımına ve bu çalışmalardan üye kazanmaya yönelik olarak şu noktaları karar altına alır:

1. Tüm parti örgütlerinin çalışmaları parti basınını güçlendirme göreviyle birlikte ele alınmalı,
2. Yayınların propagandacılık ve ajitatörlük niteliğini yaşama geçirecek liderleri eğitmek üzere tüm örgütlerde eğitim hızlandırılmalı,
3. Gazeteye yazı, haber, fotoğraf göndermek hücrelerin temel hedeflerinden olmalı ve çalışmalar ona göre planlanmalı,
4. Parti örgütlerince pilot bölgeler saptanmalı ve buralara temsilcilikler açılmalı,
5. Gazetenin elden satışı için hedef koyulmalı ve bu hedefler ayda bir gözden geçirilmeli. Toplu satışlara ağırlık verilmeli, fabrikalarda, semtlerde vb. yerlerde planlı bir şekilde satışa çıkılmalı. Satışa çıkmadan önce ve sonra en ince ayrıntısına kadar eylem değerlendirilmeli, eksiklikler hemen giderilmeli,
6. Gazetenin dağıtım şirketleri eliyle yapılan satışları bayi düzeyinde izlenmeli ve asıl olarak ülke çapında satıcılar eliyle satışı öne alınmalı,
7. Özveri Taarruzu sırasında bağış kampanyası açılmalı, taarruzun anlamı ve önemi işçi sınıfına ve onun örgütlerine duyurulmalı,
8. İşçi muhabir grupları kurulmalı, nasıl çalışacakları konusunda görüşlerimiz sunulmalı, düzenli toplantı yapmaları sağlanmalı,
9. Önce işletme giderleri sonra da üretim giderlerinin tümü yayınlar tarafından karşılanmalı,
10. Yayınlarda kullanılan teknolojiyi bilen yoldaş sayısı arttırılmalı,
11. Parti profesyonelliği tüm örgütlerde yayınlarımızın satışı temelinde örgütlenmeli ve profesyonel sayısı olabildiğince arttırılmalıdır.

SENDİKAL HAREKET ÜZERİNE KARAR

Dünya çapında yaşanan gericiliğin ve ekonomik krizin etkileri Türkiye'de de hızla yayılıyor. Sosyalist sistemin çöküşüyle birlikte egemen olan genel siyasal gericiliğe, yeni teknolojilerin, yeni işletmecilik yöntemlerinin uygulamaya sokulması eşlik ediyor.

Yılların kemikleşmiş gelenekleri içinde savaşım veren sendikal hareket, ortaya çıkan yeni sorunları yaratıcı yaklaşımla değerlendiremiyor, yeni koşullara uygun yeni savaşım yöntemleri geliştiremiyor.

Burjuvazinin işçi sınıfına saldırısının mahmuzu, yığınsal işten çıkartmalar ve işli işçilerin yeni işletmecilik yöntemleriyle sendikasızlaştırılmasıdır.

"Yeni" Disk, bağımsız sendikalar ve Hak-İş, ayrı varlıklarıyla, Türkiye işçi sınıfının Türk-İş'te gerçekleşmiş sendikal birliğine yönelik düşman çabaların aracı konumundadırlar.

Disk'in başını çektiği "çağdaş" sendikacılık, burjuvazinin sınıfın birliğini bozmak için ortaya attığı yeni zehirdir.

Kürt milliyetçiliğinin başlattığı "Kürt sendikası" kurma girişimleri de, burjuvazinin Türkiye işçi sınıfını din, dil, ırk, milliyet temelinde bölmeyi hedefleyen planlarına hizmetten başka birşey değildir. İşçileri ulusaletnik köken temelinde bölmeye yönelik her girişim, işçi sınıfı düşmanlığıdır.

Sorunların ağırlaşması, "sendika-içi demokrasi ve militan eylem" gereksiniminin ne denli can alıcı önem taşıdığını tekrar tekrar kanıtlamaktadır.

Bu durumun bilincinde olan TKP 8. Kongresi, "TKP'nin Sendikal Platformu" adlı belgeyi hazırlamış ve kamuoyuna duyurmayı kararlaştırmıştır.

"TKP'nin Sendikal Platformu", sendikal hareketin en canalıcı sorunlarına ilişkin olarak partimizin önerilerini içermektedir. Komünistlerin sendikal anlayışını, sendikal işleyişin nasıl olması gerektiğine ilişkin görüşlerini ve sendikal-demokratik istemlerini içermektedir.

***

Sendikalarda parti çalışması

Sendikal hareketin sorunlarına ilişkin aldığımız her tutum birçok sendikada tabandan tavana etki yapmaktadır. Yine de, *sendikalardaki gücümüz ideolojik etkinliğimizle orantısızdır.* Birçok sendikada delegelerimiz, işyeri temsilcilerimiz, şube yöneticilerimiz, genel merkezlerde yakın dostlarımız var. Ama örgütsel gücümüz görece zayıf kalıyor.

Bu sorunun kaynağı, asıl olarak parti örgütlerinin sendikalarda çalışma anlayışlarındaki bozuklukta aranmalıdır. Sendikacılık bilgi ve deneyim eksikliğinin de olumsuz sonuçları olmaktadır.

TKP Programı'da yer alan sendikal anlayışın özü şudur: Parti, kendi ruhunu (ideolojisini, çalışma tarzını) sendikalara aşılamalı, sendika üyeleri parti saflarına kazanılmalıdır. Sorun, parti örgütlerinin bu anlayışa uygun bir çalışma tarzını tutturamayışı, son çözümlemede parti programının ruhuna uygun çalışmamasıdır. Sorun *siyasaldır.*

Güçlü yığın bağlarına sahip, fabrikalarda öncü işçiler arasında etkin ve belli işkollarının sendika şubelerinde yönetim düzeyinde etkinliğe sahip bir bölge komitemizin çalışmasına bakıyoruz: Sendikalarda, fabrikalarda yayın dağıtımı minimal, parti siyasetinin sendika kürsüsünden anlatımı yok. Öncü işçileri, sendika yönetimlerini parti saflarına kazanma yok.

İşçi yatağı bir bölgede, işçiler arasında sevilen bir yoldaş, sendikasında aday. Parti merkeziyle ilişki kurmuyor, direktif almayı bırakın, fikir almayı bile düşünmüyor. Partilileri seferber etme, vb. yok. Parti siyasetini kürsüden haykırmıyor. Sonuç açık: Büyük kazanım sağlayacağımız seçimlerden yenilgiyle ayrılıyoruz. Yenilen o yoldaş değil, partidir!

Sendikacılık bilgi ve deneyiminin azlığı da sorundur. Bir bölge komitemiz, çok sayıda delegeye sahip olduğu sendika şube kongresi için yoğun bir çalışma başlatıyor. İlçe ilçe çalışmayla birçok yeni ilişki çıkartıyor. Seçimleri kaybediş nedenimiz: Eski yönetim birçok yerde seçim yapmayıp, kendi adamlarını delege olarak atamış, yoldaşlarımız sendika tüzüğündeki itiraz hakkını yasal süre içinde kullanmamışlar. Bu örnekler çoğaltılabilir.

Örgütlerimiz sendikalarda TKP programının öngördüğü ruhla çalışmıyorlar. Demokratik merkeziyetçilik, disiplin, endüstriyel yoğunlaşma, hücre ilkesi, odaklaşma parti komitelerinin bilincinde geri kaymıştır.

Bu koşullar altında, etkinlik kazandığımız odaklardan da parti çıkmıyor, çıkmaz. Kariyerizm ve sağ görüşler, likidasyon çıkar.

İçinden geçtiğimiz karşı-devrim ve gericilik döneminde bu durum lükstür. Ortam, küçük burjuva "sol"ların ideolojik ve siyasal nefessizliklerini sergilemekte ve işçi sınıfının, sendikaların komünist partisine gereksinimini olanca şiddetiyle artırmaktadır. Ortam, siya-

sal-ideolojik öncülüğünü son 15 yıl içinde defalarca kanıtlamış olan TKP'den fiili öncülük beklemektedir.

Fabrikalar kalemiz olmalıdır

Sınıf savaşımı, parti örgütlerimize sendikalarda çalışma anlayışlarını hızla düzeltmeyi dayatıyor. TKP 8.Kongre'si, bu hedefe yönelik olarak, tüm parti örgütlerini ve partilileri şu noktalarda uyarır:

- Sendikalarda parti çalışmasının amacı, partinin ideolojisini ve siyasetini sendikalara taşımaktır. Bunu başarabilmek için fabrika ve işyerlerinde ısrarlı, sabırlı bir parti çalışması yürütmek gerekir.

Her partili yoldaş, çalıştığı işyerinde ideolojik kimliğini gizlemeden çalışma yürütmelidir. Yoldaşlarımızın görevi, işçilerin somut sorunlarının çözümü için verilen savaşımın *önderleri* olmak, öncü işçileri partimize kazanmaktır.

Bu çalışmanın doğal parçası, işyerindeki *okuyucuyu partilemeyi* hedefleyen, ısrarlı, yaygın yayın dağıtımıdır.

- Partili yoldaşlar, bu çalışmanın vereceği güçle, işyerindeki kurul ve sendika delege seçimlerinde, şube kongrelerinde aday olmalı, bu platformlardan partimizin sendikal siyasetinin propagandasını yapmalıdırlar.

Sendikalarda sorumlu konumlara gelen her yoldaşın ertelenmez görevi, tüm çalışmasını bulunduğu çevreyi parti siyasetine kazanmaya yoğunlaştırmaktır.

- Sendikalarda yürütülen çalışmada başarı kazanmanın bir başka yönü, güçlerimizi yoğunlaştırmak, bilgi ve deneyim birikimini merkezileştirmektir. Parti komitesi, kendi koşullarını değerlendirerek, en güçlü olduğu, en hızlı sonuç alacağını düşündüğü işkoluna (işkollarına) tüm gücüyle dalmalıdır.

Legal yapıların yönetim kademelerinde olan yoldaşlar, burjuva ideolojisinin etkilerine en açık yoldaşlardır. İdeolojik yetkinliğin arttırılması ve demir disiplin, bu yoldaşlar açısından hava-su gibi bir gereksinimdir. Sendikalarda yönetime gelmiş yoldaşların parti siyaseti ve merkezin direktifleri doğrultusunda çalışmaları özellikle denetlenmelidir. Parti bugüne dek kariyerizme, parti sırtından yükselme heveslilerine prim vermemiştir, bundan sonra da vermeyecektir. Partili için parti kararı bağlayıcıdır.

- Merkez, partililerin kurul üyeliğinden, delege seçimine katılmalarına dek her girişimden haberdar edilmeli, tüm bilgi ve belgeler zaman yitirmeden iletilmelidir. Çalışmaların başarısı merkezin objektif bilgilendirilmesine ve direktiflerin çekiştirilmeden uygulanmasına bağlıdır.

- Parti, sendikalarda fabrika-işyeri düzeyindeki çalışmayı üst yönetimler düzeyinde çalışmayla uyumlu yürütmek üzere çeşitli önlemler almaktadır. Yakın zamanda kurulan Merkez Komitesi Sendikal Bürosu böyle bir önlemdir. Sendikal Büro, kısa sürede, çeşitli sendikalarda dostluklar kurmuş, sendikal hareketin en çok sıkıntı çektiği sorunların belirlenmesi amacıyla girişimler başlatmıştır.

TKP 8.Kongre'si, Merkez Komitesi'ni:

a) Parti örgütlerinin sendikalarda çalışma anlayışlarındaki bozuklukların ortadan kaldırılmasına ve çalışmaların ülke çapında eşgüdümünün sağlanmasına yönelik önlemleri almakla,

b) Sendikal Büronun, partinin sendikal anlayışını ve siyasetini derinleştirip geliştirme, partinin sendikal platformunun propagandasını yapma, sendika merkezlerinde sendikal platformun muhatabı kesimlerle ilişki kurma ve oralardan partili kazanma, çıkan ilişkileri olgunlaştırıp bölge komitelerine aktarma yolundan yürümesini sağlamakla,

c)Sendikal Büro plenumlarının en geç 3 ayda bir yapılmasını sağlamakla,

d) Bölge komitelerinin sendika tabanlarında, uygun legal dernekleri de canlandırarak yapacakları çalışmaları her yolla teşvik etmekle görevlendirir.

BİREYSEL TERÖR VE DEVRİMCİ MÜCADELE ÜZERİNE KARAR

Sovyetler Birliği'ndeki karşı-devrimle gelen dünya çapında gericilik döneminin etkileri, Türkiye'de de kendini iyice hissettirmeye başladı. Bu durum, reformcu solun çöküşü, yükselen Türk ve Kürt milliyetçiliği ve sağa kayan toplumsal psikoloji olarak yansıyor. 1960'larda, 70'lerde fedakar ve coşkulu savaşımıyla halkın saygı ve sevgisini kazanmış, fakat toplumdaki arayışlara tutarlı bir yanıt verememiş olan, her rengi ile devrimci sol ise, faşizmin darbesiyle iyice zayıflamış ve ardından dünyadaki son gelişmelerle birlikte derin bir bunalım ve erozyon dönemine girmiştir.

Ancak, dünyada eşi az bulunur bir sınıf mücadelesi dinamizmine sahip Türkiye'de bu durumu yalnızca dönemle açıklamak doğru olmaz. "Devrimci" solun, dünya genelinde olanları Türkiye özelinde hızlandırıcı rolünü hesaba katmamak, toplumsal kabarışlar yeniden geldiğinde aynı kısır döngünün yinelenmesinde sorumluluk üstlenmek anlamına gelir.

Bu nedenle, yanlışlara bugünden karşı durmak, emekçilerin gözünde TKP' yi bu yanlışlardan kesin biçimde ayırmak zorundayız.

Devrimci hareketin yanlışlarının bugün en belirgin biçimde kendini açığa vurduğu alan bireysel terörizmdir. Bu, emekçi halkın devrimcilerden soğumasına, solun zaafının artmasına, sağın güçlenmesine yardım ediyor. Hepsi de kendine "Marksist-Leninist" diyen bu hareketlere en basitinden şunu sormalıyız: Hangi Marks'da, hangi Lenin'de yazıyor bu yapılanlar?

"Devrimci" sollar, terörizmi siyasal taktiklerinin temeli yaparak, siyasal savaşımın temel aracı olarak savunarak, devrimci harekete en ciddi zararı vermekte, işçi sınıfının yığını ile devrimciler arasındaki bağları koparmaktadırlar. Bireysel terörizmin, yığınlar arasında, yığınlar için, yığınlarla birlikte çalışmayla hiçbir ilgisi yoktur. "Devrimci" solların bireysel terörizmi, pratikte, tarihin deneyimiyle mahkum edilmiş bir yöntem olan *tek başına çalışmadan* başka birşey değildir. İşçileri demoralize ediyor, nüfusun büyük çoğunluğunu karşıya itiyor, devrimci harekete başıbozukluk getiriyor ve devrimi zedeliyor.

Bireysel terörizm kişilere karşı intikam eyleminden başka birşey değildir. KomplocuIuktUr. Hiçbir zaman yığınların psikolojisini yansıtmaz. Savaşkan yığın liderleri yaratmada hiçbir olumlu işlevi yoktur. Yığınlara ve işçi sınıfına inançsızlığın sonucudur.

Bugün "devrimci" sol, "silahlı eleştiriyi daha da yoğunlaştıracağız" diyor. Bu artık Marksizm-Leninizm'i doğru anlamamakla da açıklanamayacak bir durumdur. Bu hareketlerin Marksizmi öğrenmek gibi bir sorunları yoktur. Giderek bu hareketlerle devrimci teori tartışması, kim Marksizmi doğru algılıyor hesaplaşması yapmanın zemini erimektedir.

Siyasal çalışma kavramına yabancılaşmış, kongre yapmayı, program sahibi olmayı "fuzuli iş" gören bu hareketlerin Türkiye'yi çözümlemek gibi bir dertleri de yoktur. Yıllardır söyledikleri aynı şeylerdir. Türkiye bu kadar duragan mıdır?

"Nerede hareket orada bereket" ve güce tapma anlayışıyla, "şövenist ama savaşıyor onun için destekleriz" sonuçlarına varabilen, bugünün Türkiye'sinde rejimi hala faşizm diye nitelendirebilen "devrimci" solun artık girecek pek yolu kalmamıştır.

Sorun düzene karşı olmakla bitmiyor. Hepimiz bu sömürü düzenine karşıyız. Ama düzen karşısında alternatif getirmek gerekiyor. Hele şu iğrenç düzeni yıkalım sonra düşünürüz olmuyor. Kaldı ki, bu şekilde düzeni yıkmanın da olanağı yoktur. Devrimcinin tek amacı devleti yıkmak değildir. Yıktığının yerine neyi getireceksin, yenisini nasıl kuracaksın? İşte bireysel terörün mantığı sonunda anarşizme varıyor.

Dinciler de bu düzene karşıdır. Düzene karşılık tek başına belirleyici olunca devrimci hareket sonunda dincilerle de el sıkışıyor. İşçi sınıfı ve Aleviliğin başına büyük çoraplar örülüyor.

Marksizm bilimdir ve bu ciddiyetle çalışılmalı, öğrenilmelidir. Şuuraltında Marks'ı odasına kapanmış bir aydın gibi görmekle olmaz. Marksistler herhangi bir siyasal eyleme girişmeden önce sınıf güçlerinin karşılıklı yeralımını soğukkanlı bir bilimsellikle değerlendirmeden harekete geçmezler.

Siyaset belirleyen lider kadrolarının 12 Eylül'den bu yana süregenliği kısa aralıklarla kesintiye uğramış bu hareketler bugün emekçi yığınlardan tamamen kopmuş, ya aşiret hareketi ya da eskisinden toy gençlik hareketi haline dönüşmüşlerdir. Biraz deneyim kazanmış, sivrilikleri yaşam tarafından törpülenmiş kadroların yerine yeni kadrolar gelmektedir. Bugün devrimci hareketin önemli çelişkilerden biri de buradan kaynaklanmaktadır. Devrimci hareketin gelişiminin önünü örgütler tıkamaktadır. Dar kesimci ve bağnaz slogancılık, siyasal mücadeleyi yürüyüşlerde önü kapmaya indirgeyen çocuksu hegemonya anlayışı, her aşamada yeniden egemen olmaktadır.

Bugün TKP'nin devrimci hareketteki bu erozyona karşı kesin tutum alması, emekçi sınıfların gözünde bu anlayışlardan tamamen ayrı durduğunu göstermesi gerekmektedir. Bireysel teröre şiddetle karşı çıkmalıyız. Bu bir yanda yığınlar içinde parti çalışmasının önünü açmada yardımcı olacak, öte yanda hareket içindeki devrimcilerin doğruları bulmasını hızlandıracaktır.

Bu dönemde küçük burjuva sola karşı ideolojik savaşı yükseltmek, hataları teşhir etmek gerekiyor. Günün koşullarında devrimci mücadelenin anlamını pratikte göstermek gerekiyor.

Bireysel terörizme karşı savaş, burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

ANADOLU'DA DEVRİMCİ MÜCADELE GELENEĞİ ÜZERİNE KARAR

Ellerin kabesi var
Benim kabem insandır
Kuran da kurtaran da
İnsanoğlu insandır

"Feodalizme karşı yapılan tüm genel ve açıktan saldırılar, en başta kiliseye karşı yöneldi. Tüm devrimci toplumsal ve siyasal doktrinler, zorunlu olarak teolojik sapkınlıklar olarak ortaya çıktı. Varolan toplumsal koşullara saldırabilmek için, onların üzerindeki kutsallığın sökülüp atılması gerekiyordu."

"Ortaçağ, felsefe, siyaset, hukuk gibi tüm ideoloji biçimlerini teolojiye bağladı, onun alt birimleri durumuna getirdi. Böylelikle de her çeşit toplumsal ve siyasal hareketi, teolojik bir biçim almak zorunda bıraktı." (Engels)

"Tüm dünya malları, insanların ortaklaşa kullanımı içindir. Yeryüzü tüm insanların ortaklaşa yararlanması gereken bir alandır. Yöneticiler farklı düşüncelere saygı göstermeli ve seçimle işbaşına gelmelidir. Başlıca değer kaynağı emektir. Tüm insanlar eşit ölçüde çalışmalı, üretilenlerden yine eşit oranda yararlanmalıdır. Üretmeden tüketmek yasadışı sayılmalıdır. Tüm toplumda kadın erkek eşitliği uygulanmalıdır." (Şeyh Bedreddin)

Alevilik, tarihte emekçi yığınların anti feodal, anti klerikal, demokratik, devrimci ideolojisidir. Şii görüşlerinin batınilikle yoğrulmasıyla ortaya çıkmış, dönemin en ileri uygarlıklarından etkilenmiş, büyük halk ayaklanmalarıyla beslenmiş bir öğretidir.

Alevilik, tarihimizde dinin aşılmaz kurallarını kırıp parçalamanın yolu olmuştur. İnsan yaşamında akıl ve düşünceyi egemen yaparak insanı özgürleştirmeye ve davranışlarına sahip çıkmasını sağlamaya çalışmıştır. Enel-hak anlayışıyla tüm doğayı ve insanı tanrılaştırmış, böylece bir yanda "tanrı"nın alanını daraltırken, bir yanda yine insanı özgürleştirmiş, kendi yeteneklerine dönmesini sağlamıştır. Babai-Bektaşi-Simavi çizgisi, bu nedenle "tanrının verdiği" akılla din düşüncesinin aşılmasıdır.

Aleviler, bu düşüncelerinden dolayı, yüzyıllar boyunca bağnazlığın, dar görüşlülüğün, yobazlığın elinde kırılmışlardır. Bu olgu aynı zamanda toplumda ezen ve ezilen sınıfların kavgasını temsil etmiştir. Alevilik bir çeşit köylü sosyalizmidir. Komünistik kavramlar, tohumlar içeren bir öğretidir. Siyasal otoriteye ve onun ayrılmaz parçası olan resmi islama (sünniliğe) karşı insanı, insan sevgisini, geniş görüşlülüğü ve kavgayı temsil etmiştir.

Aleviliğin yüzyıllar boyu büyüttüğü düşlerle, modern proletarya hareketinin amaçları arasında büyük benzerlikler vardır. Çağlar farklı, sorunlar farklı olmasına rağmen çözümlerin ve amaçlanan toplumsal hedeflerin genel içeriğinin böylesine benzerliği, hem geniş Alevi kalabalıkların modern işçi hareketi içinde erime kolaylığını getirmekte, hem fiziksel ve ideolojik olarak işçi hareketine katılmayan geniş Alevi yığınların o hareketin en sağlam dostu olmasını sağlamakta ve hem de Bektaşiliğe kapitalizm altında da yeni bir devrimci ömür ve işlev sunmaktadır.

Günümüzün kapitalist koşullarında doğayı ve toplumu en doğru yansıtan, toplumsal anlamda *tek devrimci* sınıf ve ideoloji, işçi sınıfı ve onun ideolojisi olan Marksizmdir. Günümüzde Alevilik *ancak* işçi sınıfına ve onun ideolojisine yaklaştığı, onunla kaynaştığı ya da onun dostu olduğu oranda, kapitalizm altında da devrimcileşir ve yeni bir devrimci ömür ve işlev kazanır.

Tarihimizin gereği olarak Bektaşilikle Marksistlik halef-seleftir. Din çerçevesinde bir isyan ideolojisi olan Alevilik, bu yanıyla ülkemizde sosyalizmin dünüdür. Anadolu'da *başkaldırının süreklilik çizgisi* budur.

Hacı Bektaş'ın yaşadığı çağda, düşüncesinin başarı şansı yoktu. Eşitlikçilik, ortakçılık, demokrasi, özgürlük feodalizm altında olamazdı. Üretim güçlerinin gelişme düzeyi, var olan zenginliği paylaştırdıktan sonra onu yeniden üretmeye engeldi. Bu ancak kapitalizmin hazırladığı bir dünyada olanaklıdır.

Alevilikle işçi sınıfının birbirine gereksinimi var. Alevilik onun atası, dedesi, kökü olduğu için işçi sınıfının gereksinimi var. Ondan alacağı töre- terbiye, hümanizm var, "insan" var. Kapitalizm koşullarında üretimden gelen güç, amaçlarını gerçekleştirme yollarını gösteren izm işçi sınıfında olduğu için Aleviliğin gereksinimi var. Bu nedenle, Alevilerle işçiler "yol musahibidirler".

İşçi sınıfı ve Alevilerin "yol musahipliği"nin pratikte hayata geçebilmesi için sınıfımıza Alevi kültürü tanıtılmalı, onun Aleviliğin haklarını savunması sağlanmalıdır. Alevilik içinde de, emekten yana olan özün boğulmaması doğrultusunda mücadele edilmelidir. Ama yoldaşlarımız asla şu yanlışa düşmemelidirler: İşimiz Alevilere Marksizmi öğretmek değildir. Bu tepeden, bilmiş tavrı Aleviye götürmek kadar ters bir tutum olamaz.

Marksizmi önce kendimiz öğrenelim ve isteyene öğretelim ama en önemlisi, Aleviye ondan öğrenmek üzere yaklaşalım. Komünistlerin Alevilikten öğreneceği çok şey vardır. Aleviliğin insan sevgisi, saygısı, kendini dâra çekip toplumun yargısına bırakması, hoşgörüsü, legalle illegali birleştirmedeki ustalığı, gizlilik ilkesini uygulayışı, kavgada kararlılığı, yüzyıllar boyu ikrarından dönmemesi, ser verip sır vermemesi komünistlerin gururlandığı mirastır. Alevilikle bütünleşme vurgusunun özü de buradadır. Aleviliği anlamak ve onunla bütünleşmek, onu insan ilişkilerine aktarabilmektir.

Aleviliği "din" diye küçümseyen, onu neredeyse gericilikle eşitleyen devrimci hareketin geneline bakıyoruz, gecelerine Alevi ozanlarını çağırıyorlar. İşte bu, halktaki derin duyguları sömürmek, sözcüğün tam anlamıyla Aleviliği kullanmaktır. "Din" olduğunu düşünüyor, gerici olduğunu söylüyorlarsa tutarlı olsunlar, Alevi ozanlarını gecelerine çağırmasınlar.

Partimizin Alevilikle daha iyi bütünleşebilmesi için bu konudaki her türlü yanlış anlayışla mücadele etmek gerekiyor. Bunlardan biri de "sol"cu bir tutum olan, "Alevilerdeki Mustafa Kemal sevgisini kırma" anlayışıdır. Bu tutum, atasına burun büken genç kuşak Alevi devrimcilerde de yaygındır.

M. Kemal konusu Alevilerle çalışmamızda hiçbir şekilde sorun olmamalıdır. Rahatlıkla anlamamız gereken bir konudur. Haklı olan çok yönü vardır. Osmanlı'nın zulmünden sonra M.Kemal Alevilere büyük bir ferahlama getirmiştir. Alevi halk M.Kemal'in sınırlı da olsa getirdiği laiklikle ilgilidir. Onun ötesindeki görüşlerine bir hayranlığı yoktur. O halde biz bunu neden anlamayacağız ve nesinden korkacağız?

BUGÜN ALEVİLİK NASIL TOPARLANABİLİR?

Aleviliğin bugünden sonra özünü doğru bir şekilde koruyarak yaşayabilmesi, kendini her alanda çağa uyarlamasıyla olanaklıdır. Bunun gerektirdiği dinamizm Alevi felsefesinde vardır. Örneğin birçok çevrede cemevleri, "cem ve kültür evleri" biçiminde düşünülmektedir. Biz bunu yürekten destekliyoruz. Bugünün cemevi, kitaplığı, okuma salonu, semah ve müzik çalışmalarının yanısıra örneğin tiyatro vb.başka sosyal ve kültürel etkinliklerin yer alabileceği, güne uygun kültür yuvası olarak kurulmalıdır. Geçmişte cemevleri o günün gerçek kültür yuvaları olmuştur, bugün dünün gerisinde kalmamalıdır.

Alevilik nasıl toparlanmalı, örgütlenmeli ki, Aleviliğe yarasın, Aleviliğin sol olan özüne yarasın, işçi sınıfına yarasın, dolayısıyla topluma yarayan bir örgütlenme olsun? Bu soruya biz iki düzeyde yanıt vermek durumundayız.

Bir kere Aleviliğin nasıl örgütleneceği, nasıl toparlanacağı süreç içinde ortaya çıkacaktır, bunu yaşam gösterecektir. Aleviler uzun bir aradan sonra daha yeni ayağa kalkıyorlar.

Yaşama zaman tanırken ama yapılacak şeyler vardır. Mutlaka cem ve kültür evlerinin açılması hızlandırılmalıdır. Tüm dernekler, kim neredeyse cem ve kültür evleri açmalıdır. Bu, dedeliğin de canlanması demek olacaktır.

İkincisi, önce zenginlik ve çeşitlilik, sonra merkezileşme. Önce kim neyi kuruyorsa kursun. Bu Alevliğin fikir yapısındaki zenginlikle de uyumludur. Aleviliğin tarihinde dayatılmış tek ses yoktur. Tek ses zorlanmamalıdır. Alevilik, felsefesindeki, yaşam biçimindeki farklara hoşgörüyle bakan bir düşüncedir. Bugün için, dernekler ve çeşitli öteki kuruluşlar arasında bir koordinasyonla yetinmek gereklidir. Sonunda zorlamadan, iteklemeden, kendi içinde tekliğe doğru mutlaka gidecektir.

TKP 8.KONGRESİ ŞU PRATİK NOKTALARI KARAR ALTINA ALIR

1. Alevi halkla bütünleşmek, onlarla yaşamak, birlikte üzülüp, birlikte sevinmek, yola birlikte gitmektir. Yoldaşlarımız Alevi mahallelerinde oturmalı, imeceler, cemevi yapımı, örgütlenme vb. herşeyde birlikte olmalıdırlar.

   Partililer bulundukları bölgede cemevi yapımına gönüllü olarak katılmalı, gerektiği yerde önayak olmalıdırlar.

2. Alevi nefesleri, semahları ve Bektaşi fıkraları, Anadolu halk hareketleri tarihinden süzülen, sınıfsal öz taşıyan, bugün de güncelliğini koruyarak işçi sınıfı sanatına kaynaklık eden, devrimci harekete tarih bilinci taşımada önemli yeri olan engin bir kültür zenginliğidir. Partimiz bunlardan yararlanmalı ve geliştirilmesi için çalışmalıdır.

3. Alevilikteki işleyişlerden parti çalışmalarında, parti örgütlenmesinde, parti şemasında değerlendirebileceklerimizi araştırmak üzere bir komisyon kurulmalı ve bu komisyon çalışmasının sonuçlarını MK'ya iletmelidir.

4. Parti örgütleri, Alevi şenliklerine, gece, toplantı, forum, kongre vb.lere düzenli katılım örgütlemelidir.

KÜRT ULUSAL SORUNU ÜZERİNE KARAR

Kapitalizm ulusal sorunda iki tarihsel eğilim bilir. Birincisi, ulusal yaşamın ve ulusal hareketlerin uyanışı, tüm ulusal baskılara karşı savaşım ve ulusal devletlerin yaratılışıdır. İkincisi, her biçimi ile uluslararası ilişkilerin yükselişi ve sıklığının artışı, ulusal engellerin yıkılışı, sermayenin, genel olarak ekonomik yaşamın, siyasetin, bilimin vb. uluslararası birliğinin yaratılışıdır.

Marksist ulusal program her iki eğilimi de dikkate alır ve birincisi, ulusların ve dillerin eşitliğini ve bu açıdan hiçbir *ayrıcalığın* izin verilmez olduğunu (ve bununla birlikte ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını) savunur. İkincisi, enternasyonalizm ilkesini ve proletaryanın burjuva ulusçuluğu ile kirletilmesine karşı uzlaşmaz savaşımı savunur.

TKP, kuruluşundan beri Kürt ulusal sorununu tanımış ve bu soruna Marksist çözüm ilkelerini savunmuştur. Her sorunda olduğu gibi, vurgu noktaları döneme göre değişmiştir. 1980'lerde TKP içinde oportünistlere karşı savaşımda Kürt sorunu ve enternasyonalizm önemli bir ayrım noktası olmuştur.

Komünistler ulusların ayrılma *hakkını* savunurlar, ancak Türkiye somutunda ayrılmaya karşıdırlar. Çünkü işçi sınıfının çıkarını her türlü sorundan önde tutarlar.

Geçen dönemde TKP'nin özellikle öne çıkardığı nokta, ayrılma hakkının savunulmasıydı. İçinde bulunduğumuz dönemde ise, ezilen ulus milliyetçiliği, Türk küçük burjuva solunun da katkısıyla, Kürt halkının özlemlerini ve çıkarlarını hiçe sayan bir yönde geliştiği için, *ortak mücadelenin* öne çıkarılması gerekmektedir.

TKP'nin, Türkiye'de düzenin değişmesi ve gerçek demokrasinin kurulması için ortaya koyduğu 4 ana nokta vardır. Bunlar aynı zamanda Kürt halkının gerçek dostlarının Türkiye işçi sınıfı ve TKP olduğunu ortaya koyar.

Bunların *birincisi* uluslar arasında tam siyasal eşitliktir. TKP uluslar arasında tam siyasal eşitliği savunur. Bu, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunulması demektir.

İkinci nokta, proletaryanın birliğidir. Proletaryanın birliği, hangi tip örgütlenme olursa olsun, Kürt ve Türk işçilerinin birlikte örgütlenmesini savunmak demektir.

Üçüncüsü, TKP *büyük devletlerden yanadır.* TKP büyük devletten - yerel öz yönetimleri dışlamadan - merkezi büyük devleti anlar. Ulusların küçük küçük devletler kurarak bölünüp parçalanması, hele bugün, emperyalizmden başka kimsenin işine yaramaz. Bu açıdan TKP, gönüllü birlik temelinde Kürt ve Türk halkının birlikte yaşaması, birlikte mücadele etmesinden yanadır.

Dördüncü olarak TKP, kültür alanında uluslararası demokrasinin, işçi sınıfının *demokratik kültürünü* savunur. Dünya işçi sınıfı kültürüyle bu iki halkın kültürlerinin kaynaşmasını hedefler. Ulusal kültür, ulusal kimlik arayışlarını bunun içine oturtur.

Kürt ulusal kültürü, elbette her ulusta olduğu gibi, içinde emekçi yığınların önemli bir ağırlığı olduğu için, ileri yönler taşımaktadır. Ama her ulusta egemen kültür egemen sınıfın kültürüdür. Kürt ulusal kültürünün egemen yönü de şeyhlerin, ağaların, din adamlarının ve burjuvazinin kültürüdür. Bu "ulusal" kültüre, bu "ulusal" kimliğe karşı çıkmadan Marksist olmak ya da halkın çıkarlarını temsil etmek olanaklı değildir.

TKP, Kürt ve Türk emekçilerinin milliyetçi fikirlerle kirletilmesine karşıdır.

Ezilen ulus milliyetçiliği düzene gerçekten muhalefet ettiği ölçüde ilericidir. Düzene gerçekten muhalefet ise, işçi sınıfı devrimine verdiği destekle belirlenir.

İşçi sınıfının mücadelesiyle birleşmemiş ezilen ulus sözcülüğü, ardında ezilen ulus milliyetçiliğinin geri ve tehlikeli sonuçlarını bırakır. Bunun en uç örneği *paylaşım savaşıdır.* "Bu toprak benim, burayı kurtarırsam Kürt halkı kurtulur" mantığıdır. Bunun emekçi halkın haklarının savunulmasıyla ilişkisi yoktur.

Bugün işçi sınıfının mücadelesiyle ezilen ulusun mücadelesinin birleşmemesine Türkiye "sol"unun da katkısı olmaktadır. Bunların işçi sınıfına, emekçi halka şırınga etmeye çalıştığı zehir, Kürt milliyetçiliği için sık sık söyledikleri, devrimci gibi görünen "şövenist ama savaşıyor, o halde desteklenmelidir" görüşüdür. Her savaşan işçi sınıfınca desteklenmez.

"Sol"ların, Kürt halkının gerçek özlem ve istemlerinin sözcüsü olmayanlara kuyrukçuluk yapmaları, kendi sınıfsal konumlarının bir sonucudur. Oysa, proletarya davası yalnızca emeğin değil aynı zamanda demokrasinin de temel çıkarlarını savunuyor. Türkiye'de işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleşecek gerçek demokrasi olmadan Kürt halkının kurtuluşu olanaksızdır.

Son sıralarda en belirgin örneğini ayrı bir Kürt sendikası kurma girişiminde bulduğumuz ayrılıkçı görüşler, emekçi halka dost değildirler. Bu görüşlerin Türkiye emekçi halkına büyük zarar verdiği ve böyle giderse daha da zarar vereceği açıktır.

Öte yanda, azan Türk milliyetçiliği de çok ciddiye alınması gereken bir tehlikedir. Bu, *tüm* emekçi halkın birbirine kırdırılması anlamına gelir.

Bugün, kendisine önderlik yapacak bir "ulusal" burjuvaziye sahip olmayan ve Kürt egemen sınıfının "ajanlaşmış" olduğunu sık sık vurgulayan Kürt milliyetçiliğinin ideolojik platformu, işçi sınıfının mücadelesini reddediyor, uluslaşma sürecini *kır ve kent küçük burjuvazisi* eliyle yürütmeye çabalıyor. Dolayısıyla, onun sınırlı perspektifini ve açmazlarını taşıyor.

Ayrı devlet kurmak Kürt emekçisine birşey vermez. Bugün Türkiye çapında olan ekonomik ve toplumsal adaletsizlik, Kürdistan'da kendini daha kötüsüyle yeniden üretir. Çünkü, Türkiye bütünündeki sermaye, bilgi ve teknoloji birikimi, personel olanakları, kapitalizm kültürü Kürdistan'da *yoktur.* Türkiye bütününden ayrıldıklarında, Marksist ekonomik kavramıyla söylersek, "ilkel birikimden" başlamak zorunda kalacaklardır ki, bu çok daha gaddar bir süreçtir.

Kaldı ki, bugün Kürt halkının 2/3'ü Türk şehirlerinde yaşıyor. Kürtçe her tarafta konuşuluyor, Kürtçe gazete, dergiler çıkıyor. Halkların kaynaşması hızla ilerliyor.

Dünyada Sovyetler Birliği'nin büyük etkinliği varken, kurulacak bir Kürt devletinin emperyalizmin çıkarına olacağının garantisi yoktu. Bugün Sovyetler Birliği yok. Hiçbir pazarlık gücü olmayan küçük ve dağlık bir ülke, bugünün koşullarında, ancak emperyalizmin şemsiyesi altında yaşayabilir.

Bütün bunlar, kurtuluşun, küçük bir "bağımsız" Kürdistan devletinde değil, ortak bir devrimde olduğuna tekrar tekrar işaret etmektedir.

Bu yaklaşımın ışığında, TKP 8. Kongresi şu kararları alır:

1. Proletaryanın çıkarı, birliği herşeyin önündedir.
2. Proletaryanın tek bir örgütte birliğinin sağlanması ve işçi sınıfı iktidarının hedeflenmesi gereğinin yoğun propagandası yapılmalıdır.
3. Ulusların kendi kaderleri tayin hakkı ilkesinin birbirine bağlı iki yönü vardır ve bugün *gönüllü birlik* yönünün öne çıkarılması gerekmektedir. Bu, sınıf mücadelesinin tarihini etkileyecek önemli bir propagandadır.
4. Bu temelde ırk, din, dil ayrılığı gözetmeden ortak düşmana karşı mücadele yükseltilmeli, "Kürt sendikası" gibi burjuvaziye hizmet edecek girişimlere şiddetle karşı çıkılmalıdır.
5. Kürt halkının mücadelesinin, Alevilik gibi öteki tüm ezilenlerin davalarına sahip çıkması yönünde yoğun propaganda yapılmalıdır.
6. Kürt ve Türk emekçilerinin milliyetçi fikirlerle kirletilmemesi için, her türlü milliyetçi görüşe karşı yoğun ideolojik mücadele verilmelidir.
7. "Sol"ların Kürt milliyetçiliği kuyrukçuluğu yapmaları işçi sınıfı açısından son derece zararlıdır. Bu tutuma karşı yoğun mücadele edilmelidir.

Türkiye işçi sınıfı ve partisi TKP, Kürt halkının ulusal baskıya karşı savaşımının tek gerçek dostudur. Kürt halkının kurtuluşu, burjuvaziye karşı devrim için işçi sınıfıyla omuz omuza ortak mücadele vermededir.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

8. KONGRE

BÖLGEMİZDE DURUM ÜZERİNE KARAR

Dünya sosyalist sisteminin ve Sovyetler Birliği'nin çöküşü ve emperyalizmin Körfez savaşına müdahalesi, Ortadoğu'da, Kafkasya'da, Balkanlar'da ve Orta Asya'da yeni bir durum ortaya çıkardı. İnsanlık tarihinin önemli kavşakları olan, karmaşık bir etnik yapıya ve çok renkli bir kültür dokusuna sahip bu bölgelerde, tarihsel düşmanlıkların da canlanmasıyla, istikrar ortadan kalktı.

Başka bir tarihsel dönemde renkli bir çiçek bahçesi gibi açabilecek olan bölge, bugün gericilik döneminin olumsuz etkilerini, emperyalizmin gerici "çözümlerini" doğrudan yaşıyor. Milliyetçilik, köktenci dinsel akımlar, ırkçılık tüm bölgede gemi azıyı almıştır. Herkes birbirinin gırtlağına sarılmıştır.

Bölgede gerçekten son derece tehlikeli bir durum vardır. Bu durumun sorumluluğunun asıl sahipleri Ermenistan ve İran'dır ama ittifaklar zincirine bakıldığında şöyle bir bloklaşma da görülüyor. Almanya, Rusya, Ermenistan, İran, Yunanistan, Suriye, belki küçük farklarla, aynı cephededir. Karşısında, ABD desteğini kazanmaya ve korumaya çalışan Türkiye ile Azerbeycan. Öte yanda, Almanya'yı dizginleme zorunluluğuyla giderek eski konumlarından ortaya doğru kayan İngiltere ve Fransa. Kuzey Irak'da de facto kurulmakta olan Kürt devleti nedeniyle Türkiye ile yakınlaşmaya çalışan Irak.

Yugoslavyanın başına gelenlerin de baş sorumlusu Almanya'dır. Yugoslavya'yı bölmüş ve Avrupa'yı da tehditle şantajla peşinden götürmüştür. Ama bunun etkileri Türkiye'yle ilişkilerinde ortaya çıkmıştır. Almanya bir süredir Avrupa'da tedirginlik yaratıyordu, o eski Prusya tutumlarını takınmaya başlamıştı. Kürt sorununu bahane ederek Türkiye'ye döndüğünde bardak taştı. Avrupa Almanyayı yalnız bıraktı. Şimdilik Türkiye zaman kazandı ama Almanya'nın stratejik hedefleri değişmedi: Ermenistan ve Rusya üzerinden Orta Asya. Dolayısıyla önümüzdeki yıllar, Almanya Türkiye boğuşmasına sürekli sahne olacaktır.

Türklerin geçmişte bu bölgelerde imparatorluklar kurmuş olması, tarihsel bağların canlılığı, bölgenin hemen her yerinde önemli büyüklüklerde Türk azınlıkların yaşaması, bazılarının Türk Cumhuriyetleri olması, Türkiye'yi bu çelişkilerin, sorunların ortasına oturtmaktadır.

Bu durum Türkiye burjuvazisinin emperyalistleşme özlemlerini kabartmaktadır. Kafkaslarda büyük çıkarlar var Türkiye burjuvazisine. Bu nedenle, Amerikan ve Avrupa desteğini koruyabilmek için Kıbrıs'ı "feda etmeye", Kıbrıs'da çıkarlarından ödün vermeye hazırdır. Burjuvazinin en saldırgan kesimleri ise, Türklerin yaşadığı hemen her bölgeye asker göndermeyi, müdahale etmeyi savunuyor.

Burjuvazi böyle saldırgan bir dış siyaset izlerse, Türkiye'yi sonu belli olmayan büyük bir istikrarsızlığa, kontrol edilemeyecek savaşlara sürükleyecektir. Barut fıçısı gibi olan bu bölgede çıkacak bir savaş, Türkiye dahil hiçbir ülke işçi sınıfının, halkının yararına olmayacaktır.

Türkiye halkı hiç bir suretle sınır ötesinde girilecek bir maceranın içine sokulmamalıdır. Bölgede durum çok akışkandır. Türkiye böyle bir maceraya girerse, olayların içinden topraklarını hatırı sayılır biçimde büyüterek çıkabilir, beli kırılarak da çıkabilir. Ama her iki durumda da emekçi halkın bir kazancı olmayacaktır. İki durumda da onu bekleyen yıkımdır, felakettir.

Türkiye Komünist Partisi 8. Kongresi,

- Bölgede devlet sınırlarını değiştirecek ilhaklara, içinde yer aldığı bütünden demokratik bir biçimde, bütünün de rızasını almadan ayrılıp başka ülkelere katılmalara karşıdır. Örneğin Irak Kürdistan'ını Türkiye'ye katma çabalarına karşıdır.
- Bölgede herhangi bir ülkeye, hangi nedenle olursa olsun asker gönderilmesine karşıdır.

TKP 8. Kongresi, Merkez Komitesi'ni,

- Bölgede çıkabilecek bir yeniden paylaşım savaşımına karşı etkin mücadele vermekle görevlendirir.

ULUSLARARASI DURUM, KOMÜNİST VE İŞÇİ HAREKETİ ÜZERİNE KARAR

TKP'nin 8. Kongresi, dünya çapında gericilik ve karşı devrim döneminin ilerlediği bir anda toplandı.

Dönemin iki ekseninden biri Sovyetler Birliği ve sosyalist sistemin durumudur. Bu ülkelerin içine girdikleri çöküş süreci hızla ilerledi. Kapitalist restorasyoncu, karşı devrimci iktidarlar işbaşına geldiler, komünist partileri yasaklandı. Sovyetler Birliği dağıldı.

Sovyetler Birliği'nin çözülmesi, bir yanıyla devrimin içinde yeraldığı nesnel koşullarla, bir yanıyla Lenin sonrası dönemde partinin yaptığı hatalarla bağlıdır. Rusya'da devrimin gerçekleştiği zeminde kurulan toplumun, kazanılan büyük başarılara ve hızlı sanayileşmeye karşın, emperyalizmi ekonomik yarışma ile geçmesi son derece zordu. Partinin bu zorlukla boğuşma sürecinde getirdiği önlemler giderek Marksizm dışına düştü. Tek dünya pazarını reddetmek ve ülke ekonomisini dünya ekonomisinden soyutlamak, köylüleri kollektifleştirmede zora başvurmak, değer yasasını uygulamamak, Komekon'u ulusçu çıkarların organı haline getirmek, zayıf halkalarda devrimlere destek vermemek, hatta onları boğmak gibi...

Toplumda aktif yığın demokrasisinin olmayışı, işçi sınıfının kendi devletinde siyasal erkte yer tutmayışı, kendi düzeni içinde çıplak diktatörlük altında yaşaması ise belirleyici önem taşıdı. Proletaryanın aktif yığın demokrasisinin uygulanmayışı, hem tarihsel yetersizlikleri aşmayı, hem de proletaryanın hizmetkarı olması gereken bürokrasiyi dizgin altında tutmayı engelledi. Sosyalist üretim biçiminin temel ekonomik yasası işleyemedi.

Yapılan hataların ve haksızlıkların faturasını bugün bu ülkelerin işçi sınıfı ödüyor. Eskiden üretim araçlarını işçi sınıfı adına kullanan bürokrasi, emperyalizmle işbirliği içinde ortak mülkleri özelleştirerek sömürücü sınıf konumuna yükseliyor. Ancak Rusya gibi bir ülkede kollektif mülkiyeti ortadan kaldırarak kapitalist pazar ekonomisini örgütlemek uzun bir süre ister. Kapitalist restorasyoncular bunu üretim güçlerini çökertmeden, toplumu akıl almaz bir yıkıntıya sürüklemeden yapamazlar. Süreç başladı, hızla yol alıyor.

Küba, Vietnam, Kore ve Çin'de sosyalizmin kendi yanlışları ile birlikte de olsa direnişi, yaşanan uluslararası süreci geri çevirebilecek güçte değildir. Varlık yokluk sınırındaki bu ülkeler de zor durumdadırlar.

Gelişmelere paralel olarak dünya resmi komünist hareketi de ortadan kalktı. Kapitalizmin ideolojik saldırısı yoğunlaştı. Yıkılan Marksizmden sapanlardır ama kapitalizmin ideolojik saldırısı bunu sosyalizmin işlemezliğinin kanıtı olarak sunuyor.

Çöken dünya komünist hareketi içinde hızlı bir ayrışma, dağınıklık ve parçalanma yaşanıyor. Geçmişte bu hareketin içine sızan ve onu içinden çökerten revizyonistler hızla sosyal demokratlaşıyorlar. Eski Sovyetler Birliği'nin bir süper güç olmasının çekimiyle harekete katılan geçici yol arkadaşları, yığın yığın komünizmi terkediyorlar. Çöküntünün nedenlerini iyi anlayamayan, oportünizme karşı bilenmemiş birçok komünist, derin bir moral çöküntü ve kişisel trajedi yaşıyor.

Dünya sendikal hareketi de hızlı bir üye kaybı, siyasetten uzaklaşma, sorunların basıncı altında gerileme içindedir.

Ortam ve burjuva ideolojik saldırının basıncı komünistlerin toparlanmasını zorlaştırıyor. Tüm dünyada devrimci hareket bunalım içindedir. Dünya işçi sınıfı uzun sürecek bir *yıpratma savaşı* ile karşı karşıyadır.

Stratejik saldırı üstünlüğü dünya burjuvazisinin eline geçmiştir. Dünya işçi sınıfı hareketi önemli ölçüde güç kaybetmiştir. Ancak, burjuvazinin saldırısını göğüslemeye, bir süre sonra da geri püskürtmeye yetecek olanaklara ve güce sahiptir. Yıpratma savaşında mevzilerimizi korumak, dalga dalga gelen saldırıları püskürtmek, güçler dengesini işçi sınıfının saldırısına olanak verecek şekilde değiştirmek olanaklıdır.

* * *

Dönemin ikinci ekseni ise dünya kapitalist ekonomisinin içinde bulunduğu derin bunalımdır. Bu bunalımın yükü işçi sınıfına yükleniyor. Dünya kapitalist ülkelerinde işçi sınıfının geniş kesimleri için işsizlik ve yoksulluk süregenleşiyor.

Üretim güçlerinin gelişiminde tarihin gördüğü en büyük sıçramayı getiren Bilimsel Teknolojik Devrim, işsizliğin, yoksulluğun ortadan kalkmasının nesnel tabanı olmasına rağmen, kapitalizmde bu sorunları daha da ağırlaştırıcı sonuçlar veriyor.

Nesnel gelişmeler, dünyanın iyice yakıcılaşan ihtiyacını yansıtıyor: Daha geniş uluslararası entegrasyon, ticarette tek yönlü sınırlamaların önünü almaya yönelik disiplin ve denetim yetkili dünya kurumları. Sermayenin yeniden üretim sürecinin önündeki engellerin yok edilmesi.

Dünya ekonomisi, yapısal bir değişim içindedir. Endüstriler yer değiştiriyor. Ulusal egoizmden arınmış "dünya çapında üretim planlaması" gerekiyor. Ancak bu istem, kapitalizmin üretim anarşisine takılıyor. Dengesizlikler birikiyor.

Sorunların kapitalizm altında çözümü, büyük toplumsal acılar getiren bunalımlar yoluyla oluyor. Bugün ilerleyen süreç de bu yöne işaret ediyor. Dünya çapında planlamaya gidemediği için, ortaya çıkan dengesizlikleri çözmede kapitalizmin depresyondan başka aracı yoktur. Kapitalizmin gelişebilmesinin, bir üst düzeye çıkmasının tek aracı depresyondur.

Sosyalist sistemin çökmesiyle başlıca rakibinin ortadan kalkması, emperyalist sistemin (olduğu kadarıyla da) dengelerini bozdu. Rekabet yoğunlaştı ve keskinleşti. Sonu tufana varabilecek "ticaret savaşlarının" önü açıldı. Eski önyargılar, tarihsel düşmanlıklar ortaya çıktı.

Emperyalist ülkeler, özellikle mali yöntemlerle bunalımın yükünün önemli bir bölümünü azgelişmiş ülkelerin sırtına yıkıyor. Üretim alanındaki bunalımı dış borç mekanizması yoluyla geciktiriyor, ama büyütüp yayarak finans alanına aktarmış oluyor. Zenginliğin kutuplaşması derinleşirken azgelişmiş ülkelerin milyonlarca emekçisi açlıkla yüzyüze geliyor.

Petrol giderlerinin kat kat artması, ihracat olanaklarının daralması, varolan üretimi sürdürebilmek için gerekli hammadde ve teknolojiyi satın alabilmek, yatırım yapabilmek için kaynak yaratmak zorunda olan az ve orta gelişmiş ülkelerin üretim sermayesi ihtiyacını iyice azdırdı. Önceleri ithalat yapabilmek için, sonra borç faizlerini ödeyebilmek için borç alır oldular. İflasın eşiğine, *borç krizine* böyle gelindi.

Körfez savaşı, emperyalist sistemin iç dengelerinin iyice bozulmasının en büyük yansıması oldu. Petrol üzerinde rekabete dayanan askersel müdahale, Amerika'nın emperyalist sistemdeki liderliğini pekiştirdi.

Körfez savaşının kısa bir sürede sona ermesi, emperyalizmin kısa vadede büyük yaralar almasını engelledi. Ancak bölgede istikrarsızlık arttı, güçler dengesi değişti. Kısa dönemde ABD ve İngiltere savaştan "karlı" çıktılar. Masrafların yükünü Suudi Arabistan, Küveyt ve öteki Arap şeyhlikleri ile Japonya ve Almanya'nın üstüne yıktılar.

Savaşın asıl mağlupları bölgedeki az ve orta gelişmiş ülkeler oldu. Bu ülkelerin petrol giderleri, borçları arttı, ihracatları, turizm ve işçi dövizi gelirleri azaldı. İşsizlik tırmanışa geçti. Körfezdeki yabancı işçilerin yığınsal dönüşü Mısır, Pakistan, Ürdün vb. ülkelerin toplumsal dengelerini altüst etti.

Emperyalizmin Ortadoğu'da kazandığı askeri üstünlük ne olursa olsun, savaş dünya kapitalist sistemindeki ekonomik gerilemenin yaygınlaşmasına yardımcı oldu.

***

Dünyanın içinden geçtiği bu dönemde işçi sınıfının komünist öncüsünün işi zorlaşmıştır. Bu durum bazı görevleri öne çıkartmaktadır.

Birincisi, *"enternasyonalizmin" önemi artmıştır.* Enternasyonalizm dünya işçi sınıfının, en güçlü silahıdır. En küçük bir işyerindeki grev dayanışmasından, ülkeler çapındaki dayanışmaya dek, işçi sınıfının enternasyonalizmden daha güçlü bir silahı yoktur. Bugün enternasyonalizmin ana halkası Küba ile dayanışmadır. Küba devrimi çok konuda dünya komünist hareketine örnek olmuştur. Bunlar arasında en başta onun proleter enternasyonalist tutumu gelir. Kübalı komünistler Cezayir, Suriye, Angola, Etyopya, Namibya ve Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinde o ülkelerin halklarının yanında savaştılar ve onbinlerce şehit verdiler. Bugün sıra bizdedir. Gün tüm dünyada devrimcilerin Küba'yla dayanışma günüdür.

Bugünün dünyasının önemini arttırdığı ikinci görev *anti- emperyalizmdir.* Dün oportünist de olsa, revizyonist de olsa, sosyalist sistem emperyalizm karşısında objektif olarak belirli işlevler üstlenmişti. Bugün bu şemsiye kalktı. Bu ortamda emperyalizmin pervasızlığını dizginlemede anti-emperyalist mücadelenin önemi büyüyor. Ama milliyetçi bir temelde değil, sınıf temelinde, sömürülenlerin kardeşliği temelinde bir anti- emperyalist mücadele.

Üçüncü olarak, ideolojik mücadelenin önemi artmıştır. Bugün burjuvazi dünyanın her yanında Marksizm öldü diye bağırıyor. Oysa Marksizm ölmez, o hayatı yorumlayan bir öğretidir. Marksizm yalnızca sonuçlar değil, aynı zamanda ve daha önemlisi bir düşünme ve genelleme yöntemidir. Sosyalist sistemin çöküşünü, bu büyük deneyin sonuçlarını da içerir bir biçimde Marksizmin geliştirilmesi zorunludur. Çünkü "devrimci teori olmadan devrimci hareket olamaz."

Dördüncü olarak, Lenininci *bağlaşıklık siyasetinin önemi artmıştır.* Devrimci güçler, teslim olmayan komünist güçler, emperyalizm ve sosyal demokrasi tarafından kuşatılmaya, soyutlanmaya, yokedilmeye çalışılıyor. Bu baskı daha da azacaktır. Bunun karşısında şablonlara takılmayan devrimci bir bağlaşıklık siyaseti zorunludur.

Her adımda az ve orta gelişmiş ülkeleri dünya pazarına daha da bütünleyen ve gelecek krizin tabanını genişleten kapitalizm, zincirin zayıf halkalarının sayısını arttırıyor. Devrimci süreçleri uluslararasılaştırıyor. Dünya çapında bir bütün olarak komünizmi daha yakına getiriyor. "Gecenin en karanlık anı şafağın öncesidir".

Bu durumu gözönüne alan TKP 8.Kongresi, Merkez Komitesi'ni:

1. Bugün proleterya enternasyonalizminin ana halkası olan Küba ile dayanışma örgütlemekle,
2. Komünist örgütler arasında uluslararası düzeyde yoldaşça ilişkiler geliştirecek ve enformasyon alışverişini sağlayacak yayın girişimlerinde bulunmakla,
3. Emperyalizmin saldırılarına karşı uluslararası düzeyde, ulusçu olmayan temelde antiemperyalist girişimleri desteklemekle,
4. Olanaklar ölçüsünde yayınlarımızı yabancı dillerde yayınlamakla, görevlendirir.

TÜRKİYE'NİN GEREKSİNİMİ PARTİ

8.KONGRE İLE İLERİ